

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžik/3/2020
Identifikačné číslo spisu: 1018201508
Dátum vydania rozhodnutia: 16.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Čanádyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1018201508.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD. v právnej veci žalobcu: B. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XG, XXX XX R., zastúpený: JUDr. Šimon Meliš, advokát, Partizánska 3, 811 03 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia Ministra vnútra Slovenskej republiky, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/182/2018-40 zo dňa 26. novembra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/182/2018-40 zo dňa 26. novembra 2019 z r u š u j e a v r a c i a správneho súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „správny súd“, aj „krajský súd“) rozsudkom č. k. 5S/182/2018-40 zo dňa 26.11.2019 (ďalej aj „rozsudok správneho súdu“, „rozsudok krajského súdu“, „napadnutý rozsudok“, „rozsudok“) správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému preskúmaniu fiktívneho rozhodnutia žalovaného, ktoré bolo vydané v procese žiadosti žalobcu, doručenej dňa 26.07.2018 žalovanému, o sprístupnenie informácie podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám (ďalej aj „zákona č. 211/2000 Z. z.“, „zákon o slobodnom prístupe k informáciám“) zamietol pri aplikácii § 190 SSP. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému nárok na ich náhradu nepriznáva s poukazom na § 167 ods. 1 SSP.

2. V odôvodnení rozsudku správny súd poukázal na ust. § 19 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 211/2000 Z. z. a konštatoval, že žalovaný správne vyhodnotil, že žiadosť žalobcu zo dňa 26.07.2018 (ďalej aj „žiadosť“) nemožno posudzovať podľa zákona č. 211/2000 Z. z.

3. Ďalej uviedol, že v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia § 19 ods. 2 prvá veta, sa podanie posudzuje podľa jeho obsahu, z ktorého vyplýva, že žalobca žiadal:

- je pravda, že novo vydaný eID (vydaný 25.07.2018 z dôvodu nahratia nových certifikátov alebo zmeny bydliska) nie je možné používať pod OS Linux, nakoľko vydaný eID nie je kompatibilný s verziou eID klient (dostupná na slovensko.sk) vo verzii 1.9.4. Ak to pravda nie je, ako treba odstrániť nefunkčnosť (po zasunutí tohto nového eID do čítačky totiž hlási chybu „neznáma karta“). Ak to je pravda, prosím o poskytnutie ďalších informácií:
- na základe akej právnej skutočnosti štát (Min. vnútra SR) núti fyzickú osobu, ktorá má dlhodobu aktivovanú elektronickú schránku, túto využívať, týmto znefunkčnením kúpiť si a používať komerčný operačný systém jedného dodávateľa (t. j. Windows, ktorý je podľa call centra MV SR aktuálne jediný OS, pod ktorým funguje eID klient).
- kto a na základe akej skutočnosti rozhodol, že sú vydávané eID nekompatibilné s doterajším softvérovým vybavením a od akého dátumu sú vydávané tieto nové eID, ktoré sú nekompatibilné s eID klient v 1.9.4.?
- aké technické prekážky bránia používaniu nového eID s aktuálnou verziou eID klient v 1.9.4 pod OS Linux?
- je alebo nie je štát v zmysle príslušných právnych predpisov a technických špecifikácií riešení elektronických preukazov povinný zabezpečiť funkčnosť eID aj na iných, ako komerčných OS (t. j. na iných ako Windows)?
- má štát, resp. MV SR dohodu so spoločnosťou Microsoft (alebo akoukoľvek inou spoločnosťou), ktorá zvýhodňuje používateľov tohto OS pred inými užívateľmi, keďže eID klient pre OS Windows je funkčný, a pre iné OS nie?
- ako má postupovať občan s aktivovanou elektronickou schránkou, do ktorej sa nemôže dostať, keďže štát mu toto znemožnil (doteraz, t. j. pred výmenou eID, to fungovalo)?
- je alebo nie je znemožnenie používania eID občanovi používajúcim OS Linux oproti občanovi používajúcim OS Windows podľa MV SR diskriminačné?
- na základe akej právnej skutočnosti (zadanie, operačný program a pod.) bol vyvíjaný eID klient pre 3 OS (Windows, Mac, Linux) a čo sa v tomto smere zmenilo, keď štát rozhodol o sprístupnení eID klienta vo verzii 2 len pre používateľov OS Windows.
- vedel štát (resp. MV SR) o tom, že vydávaním nových eID dôjde k znefunkčneniu ich použitia na OS Linux a OS Mac?
- ktorá konkrétna osoba na MV SR je zodpovedná za rozhodnutie o nasadení nových eID? Ktorá konkrétna osoba na MV SR je zodpovedná za správnosť fungovania aplikácie eID klient?
- ktorá spoločnosť programuje pre MV SR eID klient?
- má spoločnosť podľa bodu 12 zmluvnú alebo inú povinnosť sprístupniť funkčný eID klient aj pre iný OS, ako OS Windows? Ak áno, sprístupnite mi (scan) príslušného dokumentu, z ktorého to vyplýva a uveďte mi, prečo sa tak nestalo. Ak nie, z akého dôvodu MV SR takéto zadanie nepožaduje?
- nefunkčnosť eID klienta vo v 1.9.4. pod OS Linux je stanovom konečným? Ak nie, kedy dôjde k náprave stavu?

4. Žalobca žiadal opätovne odpovede na body 3 až 13 a bod 15, nakoľko odpoveď na bod 1 a 2 dostal a to mailom zo dňa 01.08.2018.

5. Zákon č. 211/2000 Z. z. definíciu pojmu informácia neobsahuje. Pojem informácia v zmysle infozákona bol definovaný a aplikovaný v judikatúre súdov Slovenskej republiky a to, „informáciou je len exaktný údaj alebo súbor údajov, ktoré má povinná osoba k dispozícii, a to buď v listinnej podobe alebo na inom nosiči dát, alebo by takéto informácie v uvedenej forme zo svojej úradnej povinnosti mala mať. Pokiaľ požadovaná informácia takéto kritériá nespĺňa, nie je možné procesne postupovať podľa zákona o slobode informácií, pretože nejde o žiadosť o informáciu, hoci by ju takto žiadateľ označil.“

6. Podľa českej právnej úpravy (zákon č. 106/1999 Sb. o svobodnom prístupe k informáciám) sa pod pojmom „informácia“ rozumie akýkoľvek obsah alebo jeho časť v akejkoľvek podobe zaznamenaný na akomkoľvek nosiči, najmä obsah písomného záznamu na listine, záznamu uloženého v elektronickej podobe alebo záznamu zvukového, obrazového alebo zvukovo-obrazového, nie však samotný nosič

informácií. Zákon neustanovuje povinnosť nové informácie vytvárať alebo vyjadrovať názory k určitej problematike. Súd tak ako aj žalovaný vyhodnotil žalobcovu žiadosť zo dňa 26.07.2018 v zmysle § 19 ods. 2 správneho poriadku podľa jej obsahu.

7. Z obsahu uvedených bodov vyplýva, že žalobca žiadal vyjadriť sa k určitým technickým problémom, k analýzam, k právnym výkladom a k subjektívnym stanoviskám.

8. Zo znenia zákona o slobodnom prístupe k informáciám nevyplýva povinnosť, ktorá by povinnému subjektu ukladala povinnosť získať, vyžadovať zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať, alebo dokonca spracovávať materiály požadované žalobcom ako žiadateľom o informáciu, ak sa v ich originálnej podobe v jeho dokumentácii nenachádzajú.

9. Rovnako zo zákona o slobodnom prístupe k informáciám nevyplýva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomocí, alebo realizovať šetrenia, či kontrolnú alebo vyhodnocovaciu činnosť na požiadanie oprávnených osôb. Oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná osoba k dispozícii a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť. Žiadosť o poskytnutie informácie má za cieľ sprístupniť verejnosti jej neznáme údaje vo veciach verejných bez toho, aby sa žiadosť stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osoby. Mala by sa tým výkonná a riadiaca funkcia nadriadených, kontrolných alebo dozor vykonávajúcich orgánov a do výkonu verejnej správy by zasahovali subjekty, ktoré za jej činnosť nezodpovedajú a ani nevykonávajú.

10. Krajský súd v Bratislave po preskúmaní danej veci dospel k záveru, že obsah požadovaných informácií je taký, na ktorý sa zákon o slobode informácií nevzťahuje, a preto žalovaný správne postupoval pri vyhodnotení žiadosti žalobcu a na jeho žiadosť odpovedal listom - bežnou korešpondenciou. Na základe uvedených skutočností súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol v súlade s § 190 SSP.

II.

Kasačná sťažnosť

11. Proti rozsudku správneho súdu podal riadne a včas kasačnú sťažnosť žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“), podaním zo dňa 25.02.2020, v ktorej žiadal, aby kasačný súd zmenil rozsudok správneho súdu tak, že zruší fiktívne rozhodnutie žalovaného o odmietnutí poskytnutia informácie zo dňa 07.08.2018 a fiktívne rozhodnutie Ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „MV“, „MV SR“) o zamietnutí odvolania a potvrdenia fiktívneho rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 31.08.2018 a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne žiadal priznať trovy kasačného konania, a to z dôvodov § 440 ods. 1 písm. f/ a g/ SSP, keď mal za to, že správny súd pri rozhodovaní porušil zákon, a to nesprávnym procesným postupom, keď znemožnil žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, keď žalobca podľa zákona elektronicky požiadaval MV SR o sprístupnenie informácií, ktoré vo svojej žiadosti označil bodmi 1 až 13 a bodom 15 (bod 14 žalobca omylom vynechal). MV SR vybavilo žiadosť žalobcu elektronickou poštou, ktorá obsahovala odpovede na otázky žalobcu uvedené v bodoch 1 a 2 jeho žiadosti. K bodom 3 až 13 a 15 sa MV SR vôbec nevyjadrilo. Z tohto dôvodu žalobca podal odvolanie, v ktorom uviedol, že vo vzťahu k informáciám uvedeným v bodoch 3 až 13 a 15, došlo k vydaniu fiktívneho rozhodnutia v súlade s § 18 ods. 3 zákona o slobode informácií a opätovne požiadaval o sprístupnenie týchto informácií. MV SR sa k odvolaniu elektronicky vyjadrilo tak, že uviedlo, že žiadosť žalobcu nebola vyhodnotená ako žiadosť o informácie podľa zákona o slobode informácií, ale len ako bežná korešpondencia a z tohto dôvodu nie je odvolanie prístupné. Ďalej MV SR uviedlo, že žalobcom požadované informácie nespĺňajú kritériá, ktoré musia spĺňať informácie podľa ustanovenia § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií. MV SR uviedlo, že žiadosti, ktorých obsahom je poskytnutie výkladu právneho predpisu, stanoviska, prognózy, subjektívneho názoru predstaviteľa povinnej osoby a ktoré majú charakter právnej rady, sa nevybavujú podľa zákona o slobode informácií. Podľa názoru MV SR nebolo možné procesne postupovať podľa

uvedeného zákona, pretože nešlo o žiadosť o informáciu, hoci ju takto žalobca označil. Odpoveď MV SR na odvolanie žalobcu bola zaslaná generálnym riaditeľom sekcie informatiky, telekomunikácií a bezpečnosti MV SR.

12. Žalobca zastáva názor, že žalovaný postupoval v rozpore so zákonom, keď žiadosť žalobcu poukazujúcu na zákon o slobodnom prístupe k informáciám nevybavil v súlade s právnou úpravou tohto zákona a neposkytol žalobcovi informácie požadované v bodoch 3 až 13 a 15, a ani nevydal rozhodnutie, v ktorom by uviedol dôvod ich neposkytnutia, preto vo vzťahu k nim došlo k vydaniu fiktívneho rozhodnutia v súlade s § 18 ods. 3 zákona o slobode informácií a následne k vydaniu fiktívneho rozhodnutia o odvolaní v súlade s § 19 ods. 3 zákona o slobode informácií.

13. Sťažovateľ nesúhlasil s názorom krajského súdu, že v danej veci sa nemalo postupovať podľa zákona o slobode informácií a obsah žalobcom požadovaných informácií je taký, na ktorý sa zákon o slobode informácií nevzťahuje a že žalovaný postupoval správne pri vyhodnotení žiadosti žalobcu, keď na jeho žiadosti odpovedal bežnou korešpondenciou.

14. K dôvodu kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. f/ SSP sťažovateľ uviedol:

15. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (takýto záver vyplýva aj z konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, napr. III. ÚS 909/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06).

16. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Kurti v. Turecko, rozsudok z 29. septembra 2005, č. 2507/02, Múčková v. Slovensko, rozsudok z 13. júna 2006, č. 21302/02), je jedným z princípov predstavujúcich neopomenuteľnú súčasť práva na spravodlivý proces aj povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, pričom sa musí vysporiadať s námietkami uplatnenými účastníkmi konania, a to spôsobom zodpovedajúcim ich závažnosti. Z odôvodnenia rozhodnutia správneho súdu musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na druhej strane (napr. I. ÚS 33/2012, I. ÚS 243/07).

17. Pokiaľ súd v tejto povinnosti neobstojí, a to jednak tým, že sa zistenými skutočnosťami alebo tvrdenými námietkami nezoberá vôbec, alebo sa s nimi vysporiada nedostatočným spôsobom, založí tým nepreskúmateľnosť svojho rozhodnutia. Takýto postup nemožno akceptovať nakoľko, by znamenal otvorenie cesty k ľubovôli v súdnom rozhodovaní a znamenal by porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky).

18. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky je jedným z princípov, ktoré predstavujú súčasť práva na riadny a spravodlivý proces, ako aj pojmu právneho štátu, povinnosť súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť v správnom súdnictve spôsobom upraveným v ustanovení § 139 ods. 2 Správneho súdneho poriadku.

19. Porušením tejto povinnosti sa účastníkovi odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce vyžiť možnosť opravného prostriedku. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie.

20. Porovnaním odôvodnenia napadnutého rozsudku s vyššie uvedenými kritériami na jeho zrozumiteľnosť a presvedčivosť dospel žalobca k záveru, že krajský súd sa s týmito požiadavkami dostatočne nestotožnil.

21. Krajský súd sa v podstate s jednotlivými argumentami žalobcu vysporiadal len tak, že časť

argumentov vo vyjadrení žalovaného prevzal do odôvodnenia rozsudku, pričom svoje všeobecné tvrdenia podporil konkrétnym skutkovým stavom vo veci a po právnej stránke ich zdôvodnil len odkazom na ustanovenia právnych predpisov.

22. V rozsudku krajský súd opakovane iba zrekapituloval priebeh konania pred správnymi orgánmi, no k zásadným otázkam týkajúcim sa merita veci zaujal len stručné závery, pričom z odôvodnenia rozsudku nevyplývajú žiadne relevantné úvahy súdu, na základe ktorých by bolo možné vyvodiť záver o nedôvodnosti žaloby.

23. Žalobca má za to, že odôvodnenie, ktorým krajský súd podporil zamietavý výrok, je nepostačujúce a nevyplývajú z neho relevantné dôvody pre takýto výrok, čo má v konečnom dôsledku za následok aj to, že žalobca sa domnieva, že rozhodnutie bolo vydané na základe nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom.

24. Jednotlivé argumenty žalobcu, s ktorými sa krajský súd podľa názoru žalobcu dostatočne nevysporiadal, sú teda zároveň uvedené aj ako podklad pre ďalší dôvod kasačnej sťažnosti, a preto ich v tejto časti uviedol len stručne s uvedením odkazu na druhý dôvod kasačnej sťažnosti:

a) Z formulácií otázok žalobcu v jeho žiadosti jednoznačne vyplýva, aké informácie požadoval sprístupniť, pričom nešlo o žiadosť o hodnotiace názory povinnej osoby alebo o vypracovanie stanovísk, právnych analýz, rozborov ani žiadosti o získavanie alebo vyhľadávanie nových informácií, resp. spracovávanie materiálov - body 3.13 až 3.22 kasačnej sťažnosti;

- V tejto súvislosti sa krajský súd vôbec nevysporiadal s podstatnou argumentáciou žalobcu uvedenou v bodoch 3.18 a 3.19 až 3.22 kasačnej sťažnosti a nedostatočne zdôvodnil a nepodložil konkrétnym skutkovým stavom svoje tvrdenie, že žalobca požadoval vytváranie nových informácií, vyjadrovanie názorov k určitej problematike alebo spracovávanie materiálov a z rozsudku tak nevyplývajú žiadne relevantné úvahy súdu, na základe ktorých by bolo možné vyvodiť záver o tom, že obsah požadovaných informácií je taký, na ktorý sa zákon o slobode informácií nevzťahuje;

b) Žalobca požadoval sprístupnenie informácií, ktoré má žalovaný k dispozícii a ktoré sa týkajú úseku štátnej správy, ktorú má žalovaný vo svojej pôsobnosti - body 3.23 až 3.28 kasačnej sťažnosti;

- Krajský súd neodôvodnil, prečo podľa jeho názoru nie sú informácie, ktoré požadoval žalobca, informáciami týkajúcimi sa vecí verejných, ktoré má žalovaný k dispozícii, resp. prečo ich považuje za pokyny na výkon určitých činností alebo postup, ako uvádza v rozsudku a podložil svoju strohú argumentáciu žiadnym konkrétnym skutkovým stavom;

c) Žalobca požiadal žalovaného o sprístupnenie informácií podľa zákona o slobode informácií a jeho žiadosti obsahovala všetky požadované náležitosti podľa tohto zákona, žalovaný ju však nevybavil v súlade s právnou úpravou tohto zákona (najmä § 18 tohto zákona) a neposkytol žalobcovi požadované informácie a ani nevydal rozhodnutie, v ktorom by uviedol dôvod ich neposkytnutia - body 3.29 až 3.39 kasačnej sťažnosti;

- V tejto súvislosti sa krajský súd vôbec nevysporiadal s podstatnou argumentáciou žalobcu uvedenou v bodoch 3.32 a 3.33 kasačnej sťažnosti a podľa názoru žalobcu nedostatočne odôvodnil aplikáciu § 19 ods. 2 správneho poriadku, keď v bode 27 rozsudku len odkazoval na judikatúru súdov Slovenskej republiky, ktorú vôbec neuviedol a zároveň uviedol českú právnú úpravu, ktorá sa na daný prípad vôbec nevzťahuje, čo žalobca považuje za zmätočné.

25. Správny súd je povinný sa vo svojom rozhodnutí vždy riadne vysporiadať so všetkými podstatnými žalobnými námietkami. Ak žalobca v konaní pred správnym súdom uplatní námietky, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia správneho súdu správny súd náležite nevysporiadal, je nutné rozhodnutie správneho súdu považovať za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čo má za následok, že nesprávnym procesným postupom správneho súdu bolo znemožnené žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces § 440 ods. 1 písm. f/ Správneho súdneho poriadku (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžk/16/2017).

26. K dôvodu kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP sťažovateľ uviedol:

27. Krajský súd vo svojom odôvodnení len stroho uviedol, že zákon o slobode informácií neustanovuje povinnosť nové informácie vytvárať alebo vyjadrovať názory k určitej problematike, a tiež, že žalovaný nie je povinný získať, zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať alebo dokonca spracovávať materiály požadované žalobcom, ak sa v ich originálnej podobe v jeho dokumentácii nenachádzajú.

28. Žalobca nesúhlasí s takouto argumentáciou krajského súdu, pretože podľa jeho názoru žiadal sprístupniť informácie, ktoré v čase žiadosti žalobcu existovali a ktoré má žalovaný k dispozícii, s čím sa krajský súd v rozsudku dostatočne nevysporiadal. Žalobca je presvedčený, že súd nezohľadnil relevantnú judikatúru v danej veci a zo skutkového stavu vyvodil nesprávne závery.

29. Tak ako žalobca uviedol vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného, z obsahu jeho žiadosti je zrejmé, sprístupnenie akých informácií požadoval, pričom informácie požadované v žiadosti žalobcu v bodoch 3 až 13 a v bode 15 nemajú charakter rozborov, analýz, referátov, prognóz, právnej rady alebo subjektívneho názoru predstaviteľa povinnej osoby (možno s výnimkou bodu č. 8 v žiadosti žalobcu).

30. Z formulácií otázok žalobcu v jeho žiadosti, ku ktorým sa žalovaný vôbec nevyjadril, jednoznačne vyplýva, aké informácie žalobca požadoval sprístupniť, pričom na tieto otázky je možné dať jednoznačnú odpoveď bez akýchkoľvek hodnotiacich názorov povinnej osoby alebo vypracovania stanovísk, analýz a rozborov (možno s výnimkou otázky č. 8 v žiadosti žalobcu). Zo žalobcovej žiadosti nevyplýva ani, že by mal žalovaný realizovať šetrenia, či kontrolnú alebo vyhodnocovaciu činnosť na jeho požiadanie, resp. spracovávať materiály.

31. Vo svojej žiadosti žalobca napríklad v bode 12 požadoval zverejniť informáciu, ktorá spoločnosť programuje pre MV SR eID klient, pričom v tomto prípade určite nejde o vytváranie novej informácie alebo vyjadrovanie názorov k určitej problematike, ako dôvodil krajský súd. Žalobca nepožadoval od žalovaného ani získať, zhromažďovať, vyhodnocovať alebo spracovávať materiály. Nejde ani o žiadosť o podávanie právnych výkladov alebo vyjadrení k určitým technickým problémom alebo analýzám. Rovnako napríklad v bode 11 svojej žiadosti žiadal žalobca sprístupniť informácie, ktorá konkrétna osoba na MV SR je zodpovedná za rozhodnutie o nasadení nových eID a ktorá konkrétna osoba na MV SR je zodpovedná za správnosť fungovania aplikácie eID klient. Ani v tomto prípade nejde zo strany žalobcu o žiadosť o vytváranie nových informácií alebo vyjadrovanie právnych názorov k určitej problematike, alebo o pokyn pre žalovaného získať, zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať, alebo dokonca spracovávať materiály.

32. Kľúčovým pojmom zákona o slobode informácií je pojem „informácia“, ktorý však zákon o slobode informácií nedefinuje. V tejto súvislosti žalobca uvádza (a uviedol aj vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného), že Najvyšší súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. sp. zn. 3SŽ 16/2004, sp. zn. 1Sžo/1/2006, sp. zn. 2Sžo/19/2008, sp. zn. 5SŽi/4/2010, 8SŽi/2/2010 alebo 5SŽi/3/2011) uviedol, že podľa obsahu slova je informáciou „správa, údaj alebo poučenie, ktoré fyzická osoba alebo právnická osoba odovzdáva inej fyzickej osobe alebo právnickej osobe a dovtedy jej nebola známa. Informácia je základom vzájomného vymieňania údajov, ktoré má za cieľ získanie nového poznania. Informáciou je aj štatistické spracovanie údajov“. Keďže krajský súd sa nevysporiadal s touto argumentáciou žalovaného, žalobca je naďalej presvedčený, že ním požadované informácie spĺňajú uvedené požiadavky.

33. Žalobca tiež už vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného poukázal napr. na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3SŽi/5/2013, v ktorom uviedol, že „o vytvorenie novej informácie sa nejedná, ak ku príprave odpovede na žiadosť o informácie stačí iba mechanické vyhľadanie a zhromaždenie údajov, ktoré sa u povinnej osoby nachádzajú a ktoré musia byť, napríklad vyhľadané v rôznych dokumentoch vyňaté z týchto dokumentov, zhromaždené a následne vtelené do odpovedi na žiadosť“.

34. Krajský súd vo svojom odôvodnení uviedol, že zákon o slobode informácií neustanovuje povinnosť

nové informácie vytvárať alebo vyjadrovať názory k určitej problematike. Krajský súd však neuviedol, na základe čoho dospel k názoru, že žalobcom požadované informácie (napr. v bodoch 11 alebo 12 žiadosti) nie sú informáciami, ktoré by žalovaný v zmysle uvedeného rozhodnutia musel len vyňať z dokumentov, ktoré má k dispozícii, zhromaždiť ich a následne vteliť do odpovedi na žiadosť žalobcu a neuviedol, prečo sa teda nestotožnil s uvedeným argumentom žalobcu, a preto uvádza, že sa v ich originálnej podobe v dokumentácii žalovaného nenachádzajú.

35. Za vytváranie nových informácií v žiadnom prípade nie je možné považovať vyhľadávanie a zhromažďovanie viacerých požadovaných informácií, ktoré sa nachádzajú u povinnej osoby, napríklad vo viacerých dokumentoch. Ak by vyhľadanie a zhromažďovanie požadovaných informácií bolo považované za vytváranie novej informácie, išlo by o protiústavný výklad zákona, pretože povinné osoby by v dôsledku toho nemuseli poskytovať skoro žiadne informácie, čím by došlo k porušeniu základného opráva na informácie podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

36. Poukazujúc na uvedený príklad je žalobca presvedčený, že takýto uvedený strohý argument krajského súdu je nepresvedčivý a neobstoí ako zdôvodnenie toho, prečo podľa jeho názoru žalovaný postupoval správne, ak žiadosť žalobcu nevybavil podľa zákona o slobode informácií.

37. Krajský súd ďalej dôvodil, že povinné osoby nemusia vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomocí alebo realizovať šetrenia či kontrolnú, alebo vyhodnocovaciu činnosť na požiadanie oprávnených osôb a tiež, že žiadosť o poskytnutie informácie má za cieľ sprístupniť verejnosti jej neznáme údaje vo veciach verejných bez toho, aby sa stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osoby. Rovnako ani v tomto prípade krajský súd dostatočne neobjasnil, prečo by žalobcom požadované informácie nemali spĺňať uvedené kritériá.

38. V zmysle § 11 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov, je MV SR ústredným orgánom štátnej správy, okrem iného aj pre občianske preukazy. MV SR v spolupráci s inými orgánmi a organizáciami tiež zabezpečuje oblasti elektronizácie styku s občanmi s použitím občianskeho preukazu s elektronickým kontaktným čipom - tzv. elektronickej identifikačnej karty (eID).

39. Podľa § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií musí povinná osoba poskytovať informácie, ktoré má k dispozícii. Zúženie povinnosti sprístupňovania informácií v ustanovení § 3 ods. 2 zákona, ktoré uvádza vo svojom rozhodnutí krajský súd, sa vzťahuje výlučne na povinné osoby podľa § 2 ods. 3 tohto zákona, kým žalovaný je povinnou osobou podľa § 2 ods. 1 tohto zákona.

40. Žalobca sa domnieva, že cieľom verejnej správy je regulácia v oblasti verejnoprávnych vzťahov, ktorých súčasťou sú aj občania a aj služba občanom, a to vrátane poskytovania informácií, s ktorými verejná správa pri výkone svojej pôsobnosti pracuje (disponuje s nimi). Žiadané informácie sa podľa názoru žalobcu týkajú úseku štátnej správy zverenej do pôsobnosti MV SR a majú priamy dopad vo vzťahu k verejnosti. Žalovaný má žiadané informácie vo svojej pôsobnosti alebo k dispozícii a ide o verejný záujem, aby ich mal a poskytol občanom, a to najmä v prípade, keď vtedajším nasadením novej verzie eID klient znemožnil časti verejnosti, ktorá nepoužíva operačný systém Windows, prístup k službám elektronických schránok.

41. Žalobca taktiež nepožadoval od žalovaného, aby uskutočňoval kontrolnú činnosť, resp. aby dával pokyny na výkon určitých činností, ale požadoval len zverejnenie jemu neznámych informácií, ktoré má žalovaný k dispozícii a ktoré súvisia s jeho činnosťou (ako príklad opätovne uvádzame napr. body 11 alebo 2 žalobcovej žiadosti).

42. Na základe uvedeného sa žalobca (sťažovateľ) domnieva, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil a zo strany súdu došlo k nesprávnej aplikácii ustanovení zákona o slobode informácií a prípadnému opomenutiu aplikácie, resp. nesprávnej aplikácii zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy.

43. Krajský súd v odôvodnení rozsudku odkázal aj na ustanovenie § 19 ods. 2 správneho poriadku stanovujúce, že podanie sa posudzuje podľa obsahu a uviedol, že žiadosť žalobcu posudzoval podľa jej obsahu. Krajský súd vo svojom odôvodnení v bode 27 rozsudku v tejto súvislosti síce odkazuje na judikatúru súdov Slovenskej republiky, neuvádza však nijaké konkrétne rozhodnutie súdu, z ktorého by uvedené vyplývalo.

44. Zákon o slobode informácií je založený na základnom princípe „čo nie je tajné, je verejné“. Inak povedané, požadované informácie musia byť sprístupnené, okrem tých, ktoré zákon zo sprístupnenia vylučuje. Ide o princíp otvorenosti (publicity) verejnej správy. Na princípe „čo nie je tajné, je verejné“ sú založené aj právne predpisy Európskej únie a dokumenty Rady Európy týkajúce sa prístupu k informáciám. Tento základný princíp je vyjadrený v § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií formuláciou „Každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii“ a v § 12 zákona o slobode informácií formuláciou „Všetky obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie... po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon.“ Kategórie informácií, ktoré sú chránené a nemôžu sa sprístupniť, sú vymedzené v § 8 až § 11 zákona o slobode informácií. Ak sú medzi požadovanými informáciami aj informácie, ktoré sú vylúčené zo sprístupnenia, povinná osoba nemôže zamietnuť sprístupnenie všetkých požadovaných informácií. Musí takéto informácie vylúčiť a ostatné informácie musí sprístupniť.

45. Ak povinná osoba v zákonom stanovenej lehote nevybaví žiadosť o informácie a zostane nečinná (t. j. nesprístupní informácie ani nevydá písomné rozhodnutie o zamietnutí žiadosti), predpokladá sa, že vydala rozhodnutie, ktorým požadovanú informáciu odmietla sprístupniť. Po uplynutí zákonnej lehoty teda automaticky vzniká tzv. fikcia zamietavého rozhodnutia, hoci riadne písomné rozhodnutie povinná osoba nevydala. Platí to aj vtedy, ak povinná osoba sprístupnila iba niektoré požadované informácie, avšak o nesprístupnení zvyšných informácií nevydala v zákonnej lehote žiadne písomné rozhodnutie. V takom prípade vzniká fiktívne rozhodnutie o nesprístupnení zvyšných informácií (proti ktorému sa možno odvolať).

46. Žalobca už vo svojej žalobe poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorých vyplýva, že žiadateľ o poskytnutie informácií má právo, aby správny orgán, pokiaľ jeho žiadosti nemieni vyhovieť, rozhodol rozhodnutím tak, ako to ustanovil zákonodarca v právnej norme § 18 ods. 2 zákona o slobode informácií, ktoré by obsahovalo náležitosti rozhodnutia podľa § 47 správneho poriadku (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. apríla 2013, sp. zn. 3SŽi/20/2012, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. júna 2010, sp. zn. 6SŽi/1/2010, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. mája 2011, sp. zn. 3SŽi/3/2011). K uvedenému argumentu sa krajský súd vôbec nevyjadril.

47. Žalobca taktiež už vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že v ustanovení § 19 ods. 2 správneho poriadku ide o dôležité interpretačné pravidlo, ktorého zmyslom je posúdiť podanie účastníkov tak, aby jeho výklad zodpovedal skutočnej vôli osoby, ktorá ho robí. To na jednej strane vyžaduje, aby správny orgán odstránil možné pochybnosti o úmysle účastníka tak, aby sa z obsahu podania jednoznačne určilo a zrozumiteľne dalo ustáliť. To je jeho úmyslom, zároveň však takéto požadované upresnenie na druhej strane limituje správny orgán pri posúdení skutočného procesného úmyslu účastníka pri hodnotení jeho vôle, ktorú zrozumiteľne a jednoznačne vyjadril. Správny orgán si nemôže domýšľať obsah úkonu alebo z obsahu jednoznačného úkonu robiť závery, ktoré z neho v skutočnosti nevyplývajú a dať úkonu iný význam, než účastníkom sledovaný zmysel. Každý procesný úkon je potrebné posudzovať z objektívneho hľadiska, podľa toho ako bol navonok urobený (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 10SŽd/21/2011).

48. Žalobca postupoval podľa zákona o slobode informácií, keď požiadal žalovaného o sprístupnenie informácií, keďže tieto chcel sprístupniť aj širšej verejnosti, keďže postup MV SR pri nasadzovaní verzie eID klient, potrebnej na obsluhu elektronických schránok bol podľa názoru žalobcu diskriminačný voči užívateľom iných operatívnych systémov ako Windows (napr. Linux, iOS). Žiadosť žalobcu obsahovala

všetky zákonom stanovené náležitosti podľa § 14 zákona o slobode informácií. O úmysle žalobcu podľa žiadosti o sprístupnenie informácií podľa zákona o slobode informácií nie je možné pochybovať, keďže to priamo vo svojej žiadosti aj uviedol.

49. Ak by sme pripustili, že by povinné osoby podľa zákona o slobode informácií mohli zreteľne označené žiadosti žiadateľov o sprístupnenie informácií obsahujúce všetky zákonné náležitosti vyhodnocovať podľa obsahu, teda podľa toho, ako by sami zhodnotili, či požadovaná informácia spĺňa kritériá, ktoré ani nie sú stanovené v zákone, mohli by sme dospieť do stavu, keď by povinné osoby mohli akúkoľvek informáciu, pri ktorej by sa im zdalo, že nespadá pod zákon o slobode informácií, neposkytnúť s poukázaním na § 19 ods. 2 správneho poriadku bez toho, aby sa vôbec žiadatelia o sprístupnenie informácií dozvedeli, prečo nimi požadované informácie neboli poskytnuté, tak ako sa to stalo v prípade žalobcovej žiadosti, keď niektoré informácie neboli poskytnuté a žalovaný ani neuviedol, z akého dôvodu tieto informácie poskytnuté neboli. Až následne, keď sa žalobca neuspokojil s vybavením svojho podania a podal vo vzťahu k neposkytnutým informáciám odvolanie, sa žalovaný začal odvolávať na to, že odvolanie nie je prípustné, keďže s poukazom na § 19 ods. 2 správneho poriadku bola žiadosť vybavená ako bežná korešpondencia.

50. Takýto postup by podľa názoru žalobcu mohol zakladať porušenie základného práva na informácie podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

51. S ohľadom na uvedené sa žalobca domnieva, že rovnako aj v prípade, ak by podľa názoru povinnej osoby nebolo možné požadované informácie sprístupniť, vzhľadom na to, že ich obsah je podľa názoru povinnej osoby taký, na ktorý sa zákon o slobode informácií nevzťahuje a požadovaná informácia nespĺňa kritériá stanovené na „informáciu“ podľa zákona o slobode informácií, povinná osoba má postupovať podľa zákona o slobode informácií a vydať o tom rozhodnutie v súlade s § 18 ods. 2 tohto zákona, ktoré by obsahovalo náležitosti rozhodnutia podľa § 47 správneho poriadku a z odôvodnenia, ktorého by bolo zrejmé, z akého dôvodu neboli informácie poskytnuté, aby sa tak žiadateľ o prístup k informáciám dozvedel o týchto dôvodoch a mohol podať opravný prostriedok, kde by obhájl dôvodnosť svojej žiadosti a súčasne mohol napadnúť dôvody, pre ktoré nebolo jeho žiadosti v časti vyhovené. Uvedené potvrdzuje aj vyššie uvedená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (bod 3.32 tejto sťažnosti), a preto sa žalobca domnieva, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, keď uviedol, že žalovaný správne nepostupoval podľa zákona o slobode informácií a odkázal na § 19 ods. 2 správneho poriadku.

52. Na základe uvedeného sa žalobca naďalej domnieva, že informácie požadované v jeho žiadosti sú takými, ktoré sa u žalovaného nachádzajú, ktoré má k dispozícii, pričom nejde o rozbory, analýzy, právne rady alebo subjektívne názory predstaviteľa povinnej osoby (možno s výnimkou bodu č. 8 žiadosti žalobu) a žalobca nepožadoval ani vytváranie nových informácií, ich vyhľadávanie, zhromažďovanie alebo spracovávanie do určitej formy.

53. Postup žalovaného nebol v súlade so zákonom o slobode informácií, keď jeho žiadosť odkazujúcu na zákon o slobode informácií vyhodnotil ako bežnú korešpondenciu. Žalovaný mal postupovať pri vybavovaní žiadosti žalobcu podľa zákona o slobode informácií, najmä vydať rozhodnutie v súlade s § 18 ods. 1 a 2 tohto zákona, a preto žalobca správne vychádzal z toho, že bolo vydané fiktívne rozhodnutie podľa § 18 ods. 3 zákona o slobode informácií a následne aj fiktívne rozhodnutie o odvolaní podľa § 19 ods. 3 tohto zákona.

54. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby súd v súlade s § 462 ods. 2 SSP vydal nasledujúci rozsudok:

- Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5S/182/2018-40 zo dňa 26.11.2019 mení tak, že ruší fiktívne rozhodnutie MV SR o odmietnutí poskytnutia informácií zo dňa 07.08.2018 a fiktívne rozhodnutie Ministra vnútra Slovenskej republiky o zamietnutí odvolania a potvrdenia fiktívneho rozhodnutia MV SR zo dňa 31.08.2018 a vec vracia MV SR na ďalšie konanie.

- Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania na kasačnom súde a trovy konania na krajskom

súde priamo na účet právneho zástupcu žalobcu, a to do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

III.

Vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti

55. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril podaním zo dňa 17.06.2020, z ktorého vyplýva, že s tvrdeniami a názormi žalobcu prezentovanými v kasačnej sťažnosti nesúhlasí a v plnom rozsahu sa stotožňuje s výrokom napadnutého rozsudku, ktorým súd žalobu žalobcu zamietol. Podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie zistil v predmetnej veci skutkový a právny stav v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie, vec správne posúdil a na základe zistených skutočností vo veci rozhodol správne, keď žalobný návrh žalobcu zamietol. V kontexte uvedeného žalovaný navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú v zmysle § 461 SSP zamietnuť.

IV.

Konanie na kasačnom súde

56. Najvyšší súd SR ako súd kasačný (ďalej aj „kasačný súd“) preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2 SSP), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP) vo veci v zmysle ustanovenia preskúmal vec bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 445 SSP a konštatoval, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

57. Z obsahu kasačnej sťažnosti mal kasačný súd preukázané, že sťažovateľ namieta nezrozumiteľnosť napadnutého rozsudku správneho súdu, jeho nedostatočné odôvodnenie, keď poukazuje len na všeobecné tvrdenia správneho súdu, neopierajúce sa o obsah administratívneho spisu a konkrétne zistený skutkový stav veci, keď má za to, že zdôvodnenie napadnutého rozsudku správneho súdu neobsahuje relevantné úvahy správneho súdu, ktoré boli východiskom pre rozhodovanie vo veci.

58. Ďalej v kasačnej sťažnosti sťažovateľ poukazoval, že správny súd sa nevysporiadal v dôvodoch svojho rozhodnutia so závermi sťažovateľa, že žalobcom požadované informácie (napr. aj v bodoch 11 a 12 žiadosti o poskytnutie informácie), nie sú informácie, ktoré by (podľa správneho súdu), žalovaný v zmysle napadnutého rozhodnutia musel získať z dokumentov, ktoré má k dispozícii, zhromaždiť ich a následne včleniť do odpovedi na žiadosť žalobcu a neuviedol, prečo sa nestotožnil s argumentami žalobcu (bod 3.20 kasačnej sťažnosti), ďalej poukázal na nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom, body 3.28 a 3.30 kasačnej sťažnosti. V bode 3.38 kasačnej sťažnosti poukázal na názor, že rozbor, analýza k určitým technickým problémom, právnym výkladom a subjektívnym stanoviskám nemožno považovať za informácie žiadané a uvedené v bodoch 3 až 13 a 15 žiadosti, s poukazom na bod 3.15 až 3.17 kasačnej sťažnosti.

59. Kasačný súd po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia napadnutého rozsudku správneho súdu a obsahom predloženého administratívneho spisu konštatuje, že zdôvodnenie rozsudku správneho súdu, okrem citácií právnych predpisov, ktoré správny súd na vec aplikoval a úplného znenia žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie, obsahuje v odseku 27 rozsudku všeobecné konštatovania týkajúce sa aplikácie zákona 211/2000 Z. z., rozoberá pojem informácie v zmysle uvedeného zákona. Zdôvodnenie rozsudku správneho súdu vo vzťahu k obsahu konkrétnej žiadosti žalobcu o poskytnutie informácií a obsahu administratívneho spisu, je vyjadrené v odsekoch 28, 29 a 30 rozsudku, v ktorej správny súd všeobecne, bez odkazu na konkrétne body žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie, sa vyjadruje (v bode 28), že žalobca žiadal vyjadriť sa k určitým technickým problémom, analýz, právnym výkladom, subjektívnym stanoviskám, čo konštatuje, avšak bez konkrétnej väzby na konkrétne body žiadosti žalobcu o poskytnutie informácií. Odsek 29 rozsudku, bez väzby na konkrétny obsah žiadosti žalobcu na sprístupnenie informácií, obsahuje všeobecnú konštatáciu správneho súdu, ktorá uvádza, že zo znenia zákona o slobodnom prístupe k informáciám nevyplýva povinnosť, ktorá by ukladala

povinnému subjektu získavať, vyžadovať, zhromažďovať a vyhodnocovať, vyhľadávať informácie. Obdobné všeobecné konštatácie, týkajúce sa aplikácie zákona o slobodnom prístupe k informáciám, obsahuje aj odsek 29 rozsudku, bez hodnotenia a odkazu na konkrétny obsah žiadosti žalobcu o poskytnutie informácií a konanie, resp. sprístupnenie (nesprístupnenie) časti týchto požadovaných informácií povinnou osobou. V ods. 30 rozsudku správny súd konštatuje, že obsah požadovaných informácií (opätovne bez odkazu na konkrétne časti žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie, pozn. kasačného súdu) je taký, na ktorý sa zákon o slobodnom prístupe k informáciám neaplikuje a konštatuje, že žalovaný, postupoval správne pri hodnotení žiadosti žalobcu, keď odpovedal listom - bežnou korešpondenciou.

60. Iné zdôvodnenie rozhodnutie správneho súdu neobsahuje.

61. Ako už kasačný súd konštatoval, zo zdôvodnenia kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku správneho súdu, okrem citácie zákonných ustanovení, všeobecnej konštatácie vyplývajúcej z ustálenej judikatúry týkajúcej sa aplikácie zákona č. 211/2000 Z. z., opisu obsahu celej žiadosti žalobcu o poskytnutie informácií, vyplýva, že obsahuje len všeobecné pojmy a konštatácie, bez konkretizácie úvah správneho súdu, vo vzťahu k jednotlivým bodom kasačnej sťažnosti, ku ktorej žalovaný informácie žalobcovi neposkytol. Takýto charakter majú ods. 27 až 30 rozsudku, ktoré boli dôvodom pre rozhodnutie správneho súdu, vyjadrené vo výroku napadnutého rozsudku.

62. Kasačný súd opätovne zdôrazňuje, že odôvodnenie rozsudku neobsahuje dôvody s odkazom na konkrétne skutkové zistenia správnych orgánov, konkrétny obsah žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie, ktoré neboli žalobcovi poskytnuté, neobsahuje vysporiadanie sa s aplikáciou, resp. neaplikáciou, (ods. 30) zákona o slobodnom prístupe k informáciám, vo vzťahu k jednotlivým bodom žiadosti, vo vzťahu ku ktorým informácie žalobcovi neboli poskytnuté (3 až 13 - 15).

63. Právo na spravodlivý proces zahŕňa právo na prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na verejnosť konania a rozhodnutia, právo na rozhodnutie v primeranej lehote a právo na spravodlivé prejednanie vecí, do ktorého okrem iného patrí aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé, na základe čoho súd dospel k svojmu rozhodnutiu. Aj keď nie je nevyhnutné, aby sa súd vysporiadal s úplne všetkými argumentmi účastníkov, vyjadrenie, ktoré bolo akceptované a malo rozhodujúci vplyv na výsledok sporu, musí byť zdôvodnené jasne a nepochybné.

64. Ustanovenie § 133 SSP je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu, v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003, sp. zn. IV. ÚS 115/03). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ Európsky súd pre ľudské práva ale súčasne tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok

Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, č. sťažnosť 18390/91 a rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, sťažnosť č. 18064/91).

65. Podľa zdôvodnenia rozsudku správneho súdu všetky body žiadosti 3 až 13 a 15 sú, žiadosťou, aby sa žalovaný vyjadril k určitým technickým problémom, analýzami, právnym výkladom a subjektívnym stanoviskám (ods. 28 rozsudku správneho súdu). Z tohto zdôvodnenia rozsudku správneho súdu nie je kasačnému súdu zrejmé, ktoré z bodov 3 až 13 a 15 sú analýzami, ktoré stanoviskami, ktoré sa týkajú technických problémov, a ktoré sú subjektívnym právnym výkladom. Pokiaľ tento záver správny súd konštatoval v ods. 28 rozsudku vo vzťahu ku všetkým bodom žiadosti 3 až 13, 15, tak kasačný súd konštatuje, že tento záver správneho súdu je všeobecný, nekonkrétny, nevzťahujúci sa na konkrétne body žiadosti 3 až 15 a je nedostatočne zdôvodnený vo vzťahu ku konkrétnym bodom žiadosti o poskytnutie informácie.

66. Ďalej kasačný súd poukazuje na obsah bodov 3, 6, 9 prvá veta, 11, 12, 13 prvá veta, ktoré sú uvedené v napadnutom rozsudku správneho súdu v ods. 25 rozsudku, keď v bode 3 žiadosti žalobca žiada, aby mu bolo oznámené kto (ktorý subjekt) rozhodol, že sú vydávané malé eID nekompatibilné s doterajším softwarovým vybavením a od akého dátumu, v bode 6 žiadosti žalobca žiada, aby správny orgán mu oznámil či existuje, bola uzavretá, alebo nebola uzavretá, dohoda medzi žalovaným a spoločnosťou Microsoft, ktorá zvýhodňuje používateľov tohto OS pre inými užívateľmi, ďalej v bode 9 prvá veta žiadosti sa pýta, aké zadanie, aký operačný program bol vyvíjaný pre eID klient pre 3 OS Windows, Mac Linux, v bode 11 žiadosti sa pýta, ktorá osoba na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky, konkrétne meno, priezvisko, funkcia osoby, je zodpovedná za rozhodnutie o nasadení nových eID a v bode 13 prvá veta žiada, aby povinná osoba oznámila či existuje zmluvná povinnosť - či existuje zmluva (zmluvná povinnosť na sprístupnenie funkčnej eID klientov aj pre iný OS alebo OS Windows).

67. Obsah žiadosti v bodoch 3, 6, 9 prvá veta, 11, 12 a bod 13 prvá veta, správny súd vôbec nevyhodnocoval a nezdôvodňoval, prečo v žiadosti v týchto bodoch, resp. časti bodov sa nejedná sa o informácie, na ktoré by sa neaplikoval zákon č. 211/2000 Z. z. S poukazom na obsah týchto konkrétnych bodov žiadosti žalobcu o poskytnutie informácií nie je možné, podľa kasačného súdu, ich považovať za analýzy, vyjadrenia k technickým problémom, právnym výkladom a k subjektívnym stanoviskám.

68. Kasačný súd poukazuje na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. Pl. ÚS 21/96 z 4. februára 1997, podľa ktorého porušením práva na súdnu ochranu je aplikácia právnych predpisov síce formálne súladná s ich textom, avšak odhliadajúca od reálnych spoločenských vzťahov. Nemožno tolerovať formalistický postup, ktorým za sa použitia sofistikovanej argumentácie odôvodňuje zrejma nespravodlivosť. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale môže sa od neho odchýliť pokiaľ to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov, ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku; povinnosť súdu nachádzať právo neznamena iba vyhľadávať priame a výslovné pokyny v zákonomnom texte, ale tiež povinnosť zisťovať a formulovať, čo je konkrétnym právom i tam, kde ide o interpretáciu abstraktných noriem a ústavných zásad.

69. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu platí, že interpretácia, ktorá je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (napr. prehnaný právny formalizmus), znamená porušenie základných práv (viď napr. nález ústavného súdu č. k I. ÚS 118/2013-32). Ústavný súd pod prehnaným právnym formalizmom rozumie takú interpretáciu, pri ktorej striktné trvanie na formálnych stránkach práva neplní žiadnu rozumnú funkciu, ale naopak, popiera samotný zmysel právnej úpravy (napr. uznesenie ústavného súdu č. k IV. ÚS 19/2012-13). Navyše, ústavný súd netoleruje formalistický postup, ktorý používa sofistikované odôvodňovanie na presadenie zrejmej nespravodlivosti (viď napr. uznesenie ústavného súdu č. k II. ÚS 176/2011-14 alebo sp. zn. II. ÚS 243/07). Podľa ústavného súdu pri výklade a aplikácii právnych predpisov a zásad nemožno opomínať ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách a vetách toho ktorého zákonného predpisu, ale i v základných princípoch

právneho štátu (viď napr. nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 306/2010, resp. č. k. I. ÚS 118/2013-32).

70. Naviac, kasačný súd z obsahu administratívneho spisu ani vyjadrení žalovaného nezistil, pri vyslovenom právnom názore správneho súdu (ods. 30 rozsudku), že by žalovaný na nezodpovedané otázky žiadosti odpovedal a poskytol informácie, v rámci bežnej korešpondencie a bežnej komunikácie s inými subjektami, ktoré nepodliehajú zákonu č. 211/2000 Z. z.

71. Rozhodnutie správneho súdu nie je dostatočne zdôvodnené, preto boli splnené podmienky na zrušenie rozhodnutia správneho súdu postupom podľa § 462 ods. 1 SSP, z dôvodov § 440 ods. 1 písm. f/ SSP a vo vzťahu k bodom 3, 6, 9 prvá veta, 11, 12, 13 prvá veta žiadosti, vzhľadom na vyslovený právny názor správneho súdu v ods. 28 a 30 rozsudku, na základe nesprávneho právneho posúdenia veci správnym súdom rozhodol kasačný súd tak, že boli splnené podmienky na zrušenie rozhodnutia správneho súdu z dôvodov kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP.

72. Vysloveným právnym názorom je správny súd viazaný (§ 469 SSP).

73. O trovách kasačného konania rozhodne správny súd v novom rozhodnutí (§ 467 ods. 3 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.